

“La implicació del grup és espectacular”

El lloretenc acumula una dècada al Girona i ha viscut tota l'etapa del primer equip a segona A

Destaca “la intensitat i les ganes de treballar” de la plantilla i elogia el paper dels jugadors amb menys minuts

Jordi Balcells , davant de la seu d'aquest diari Foto: JOAN SABATER.

Jordi Balcells Balcells (Lloret de Mar, 25/3/1978) acumula ja una dècada al Girona. Responsable de la preparació física del primer equip, és dels pocs que han viscut tota l'etapa a segona A i ha vist passar una desena d'entrenadors.

Fa deu anys que és al Girona. Com hi va arribar? Estava a Sant Feliu, portant l'escola de futbol 7, i vaig conèixer en Lluís Bové. Els coordinadors buscaven un entrenador per a l'aleví B, i m'hi vaig incorporar. Vaig estar un any a l'aleví B, el següent a l'infantil B i duent també la preparació física del juvenil A, perquè en Toni Masferrer se'n va anar al primer equip. Vaig estar un any coordinant la preparació física de la base, i puntualment ajudava el primer

equip. A partir d'aquí, ja vaig estar relacionat amb la preparació física del juvenil i altres funcions del primer equip. A segona A, sempre ha estat al primer equip. Sí. Quan hi havia en Toni Masferrer, jo feia de recuperador, de pont entre el fisioterapeuta i el preparador físic. De fet, ja ho havia fet un any a segona B, el de l'ascens. I després, quan Agnè i Masferrer van marxar, he estat sempre el preparador físic. Quan va arribar al Girona, ja tenia al cap intentar dedicar-se a la preparació física del primer equip? La veritat és que no. Sí que m'havia interessat el tema, perquè havia fet CAFE, però no m'havia plantejat arribar al primer equip. Les coses han anat sortint així. M'hi va ajudar molt conèixer en Toni Masferrer i tenir-hi una relació molt fluida. Quan arribes a divisió d'honor juvenil, ja t'hi pots dedicar més seriosament, amb més rigor. I el salt del juvenil al primer equip ja va venir rodat, primer com a ajudant i després com a responsable de la preparació física. És el paradigma d'home de club. Per a mi és un orgull que els diferents directors esportius i entrenadors hagin anat confiant en la meua feina. Em sento a gust ajudant els entrenadors que vénen i treballant per l'estructura del club, en la meua àrea. En algun moment es va rumiar fer el pas? Deixar la feina i centrar-se en el futbol? El primer moment que m'ho vaig haver de plantejar va ser quan Narcís Julià va assumir la banqueta. Amb Cristóbal, feia mitja jornada a Ensenyament i mitja al club. En Narcís em va proposar assumir la preparació física, i aquest va ser el primer moment en què vaig demanar l'excedència. Ha tingut alguna oferta per marxar? La veritat és que no. És un món que, tot i que sembla molt gran, et vas coneixent amb tothom, directament o a través d'un altre company. En aquests set anys a segona A, ha canviat la preparació física? Vaig veient que a mesura que passen els anys el que es canvia són els matisos. Sempre tens una manera de fer, un estil, i cada any hi incorpores o treus coses. Al final, l'essència és la mateixa. Enfoques els treballs cap a un costat o cap a l'altre. Essencialment, vas canviant matisos. Que el treball de camp es faci sempre amb pilota, ja no és una novetat recent? No, de fa força més anys. Abans, la preparació física i el futbol anaven per separat. Ara, molts preparadors físics tenim la convicció que tot el que es fa amb futbol també s'ha de quantificar. També són hores de camp i càrregues de treball, i s'han de programar i planificar. Els treballs de força sí que queden més exclosos del tema de pilota, però també depèn de les èpoques. En el dia a dia se'l veu cridar més a vostè que a l'entrenador. Hi té més responsabilitat? Depèn de les tasques. N'hi ha que són exclusivament tàctiques, i el pes recau en els entrenadors. El que passa és que, per caràcter, sóc molt d'estar a sobre, d'animar, d'incentivar que la gent pressioni i faci el que ha de fer. És més en el

sentit d'animar i incitar a fer la feina que de donar consignes tàctiques. Per als jugadors, l'entrenament és una rutina. Costa motivar-los? Aquest any la manera de treballar del grup ha estat espectacular. En implicació, en intensitat, en ganes de treballar, d'anar per feina. Per evitar la monotonia, ja procures anar incloent algunes tasques que saps que agraden més. Però aquest any, o almenys el que hem viscut fins ara, ha estat espectacular la resposta dels jugadors en els entrenaments. Com es gestiona la condició física dels que no juguen? N'hi ha uns quants. Quan comencem, tots sortim de la mateixa línia, i a mesura que avança la temporada és evident que hi ha diferències. A més d'arribar als partits tots en condicions, que és la prioritat, intentem regular una mica les càrregues. I els que no juguen tant ho intenten compensar l'endemà del partit, tot i que és complicat arribar a nivells competitiu si no competeixes. També hi deu fer l'aspecte emocional i psicològic. La situació del jugador que no juga és complicada. Procuro estar més per aquesta gent, tant des del punt de vista psicològic com físic, perquè solen ser els que més ho necessiten. Insisteixo, però, que tothom té un comportament molt professional. Hi ha jugadors que han estat una referència i que ara, sense tenir tant de protagonisme, mostren una implicació per treure's el barret. Canvia molt preparar-se per a 38 jornades que per a la segona A, que poden ser de 42 a 46? Tots els que n'anem parlant tenim la percepció que és una lliga molt i molt llarga. Arribes a març, et fa la sensació que ja acabes i queden més de tres mesos de competició. Tant físicament com psicològicament, ho has de regular bé. El 'play-off' se l'endú qui hi arriba físicament més fresc? És complicat de dir perquè hi intervenen molts factors. En teoria, arribar-hi amb jugadors que tinguin uns bons nivells i no hagin patit durant la temporada és bo, i per això és important tenir una plantilla àmplia, però tampoc és garantia de res. L'Almeria va jugar la segona volta amb un onze molt definit i va pujar amb el mateix equip. Amb quins paràmetres planifica la temporada? Abans la gent parlava d'acumular durant la primera part per arribar molt fins al final. Això no té sentit. Ho diu l'àmplia majoria dels que ens hi dediquem. És tan important començar bé com mantenir-te i intentar arribar al final amb les màximes garanties. D'aquí ve que sigui complicat mantenir la forma durant deu mesos. Procures que no hi hagi molts alts i baixos, però a vegades és inevitable. Acabades les vacances, el punt de trobada serà la bàscula? Sí que hi passaran, però pel grup que tenim i pels anys d'experiència, estic segur que no hi haurà cap sorpresa. Els jugadors saben prou bé que això és la seva professió. Faran algun àpat més fort, que és normal, i ja el compensaran. I també tenen una mica de pla per seguir. No tindrem cap problema. Coris era d'aguantar pocs minuts, i els va augmentant. S'hi ha d'estar molt a sobre? Coris, i sobretot els nois que vénen del filial, estan acostumats a una rutina de futbol de base i de filial i de cop i volta els posem a futbol professional. Per a ells no és fàcil. Procurem estar per ells amb l'alimentació, la seva antropometria, els nivells de força, etc. Els preparem exercicis específics perquè vagin evolucionant i adquirint tant el ritme competitiu com l'exigència dels entrenaments. David Juncà, per exemple, va necessitar un temps fins que va poder competir amb assiduïtat. Pere Pons explicava que no s'acabava la primera pretemporada, i ara és un no parar. Les seves condicions físiques ja venien de la base. Era qüestió de temps que físicament donés el que pot donar. El fet de posar-se amb gent de nivell també ha fet que el seu augmenti.

Publicat a:

-L'Esportiu. Comarques Gironines 24-12-2014 Pàgina 4

Font del document:

http://www.lesportiudecatalunya.cat/nel9/article/8-esports/52-futbol-catala/807483-lla-implicacio-del-grup-es-espectacular.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss